

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.226/2022/4.

A felperes:

(felperes neve) (lakcíme, tartózkodási helye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

(pártfogó ügyvéd neve) pártfogó ügyvéd (pártf. ügyvéd címe)

Az alperes:

(X) Országos Büntetés-végrehajtási Intézet (székhelye.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

(jogtanácsos neve) jogtanácsos (székhelye.)

A per tárgya:

Személyiségi jog megsértésével kapcsolatos per

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Kecskeméti Törvényszék 10.P.21.009/2021/40.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

Felperes, 10.P.21.009/2021/42.

Í T É L E T

Az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 498 000 (négy száz kilencvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10 000 (tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének költsége a felperes terhére esik, melyet az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes szabadságvesztés büntetését 2019. január 2. napjától 2020. február 17. napjáig az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben töltötte.

[2] 2019. január 21. és 2019. március 31. napja között az (X) Mezőgazdasági és Kereskedelmi Kft. által üzemeltetett baromfi vágóhídon volt foglalkoztatva, 2019. április hó 1. – és 2019. június hó 28. napja között tanulmányokat folytatott, 2019. július 29. napja és 2019. szeptember 15. napja között ismét az (X) Mezőgazdasági és Kereskedelmi Kft. baromfi vágóhídján volt foglalkoztatva, 2019. szeptember 16. és 2019. szeptember 29. napja között az (X) Rakodó II. munkabrigádba volt beosztva, majd 2019. szeptember 30. és 2019. december 22. napja között intézetfenntartási feladatokat látott el az (X) Objektum körletén.

[3] Elhelyezésére 2019. január 21-től március 31. napjáig és 2019. július 29-től szeptember 12-ig az (X) Objektum „A” körletében, 2019. szeptember 12-től szeptember 15-ig a „B” körletben, majd 2019. szeptember 30-tól december 19-ig a „C” körletben, 2019. december 19-től december 23. napjáig a „B” körletben került sor.

[4] Az „A” szálláskörlet napirendje akként rendelkezett, hogy a szabad levegőn tartózkodás időtartama délelőtt 9 és 10 óra, illetve délután 16.30 és 17.30, valamint 17.30. és 18.30 óra között vehető igénybe. A napirendhez tartozó magyarázó szöveg szerint a hosszított munkarendben dolgozók a körletre érkezést követően a „C” körlet sétaudvarán vehetik igénybe a szabad levegőn való tartózkodást.

[5] A „B” szálláskörletén a szabad levegőn tartózkodás időtartama délelőtt 8 és 9 óra között volt igénybe vehető, a 10-13 zárkák esetében ezentúl délelőtt 9 és 10, valamint 15.30 és 16.30 között, valamint 16.30 és 17.30 között volt igénybe vehető. Az oktatásban résztvevők, PBH., közérdekű munka átváltoztatása, rendbírás helyébe lépő elzárást töltők, illetve a hosszított munkarendben dolgozók részére a körletre érkezést követően 1 óra időtartamban a „C” körlet sétaudvarán volt igénybe vehető ez a tartózkodás.

[6] A „C” szálláskörletén a szabad levegőn tartózkodás 9-10 óra, illetve 16.00 - 17.30 között volt igénybe vehető, 2019. október 27. napjáig, majd ezt követően 15.30 – 16.30 között és 16.30 – 17.30 között vehették igénybe az ott elhelyezettek. A zárkafelelősök, takarítók részére igény esetén a munkaidő végeztével a „C” körlet zárt udvarán történt a szabad levegőn tartózkodás.

A felperes a szabad levegő biztosítása tárgyában 2020. február 3. napján kelt és 2020. február 11. napján érkezett panaszát az alperes 30503/924-I/2020. ált. számú határozatával elutasította. A felperes panasza szerint 2019. január 15. napjától négy hónapon keresztül hétfő, szerda és pénteki napokon a vágóhídról este 18 órára értek a zárkába, majd szeptember 28. – december 19-e közötti időszakban körlet takarítóként sem tudta kihasználni a szabad levegőn tartózkodást, az nem került biztosításra a baromfi vágóhídon történt foglalkoztatása miatt, továbbá a körlettakarítói munkaköre esetén szintén mellőzni volt kénytelen azt.

[7] Az alperesi határozatban megállapításra került, hogy a szabad levegőn tartózkodás lehetőségét a napi munkavégzés befejezését követően a részére biztosították. A határozat a büntetések, intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Btv.) 21. § (1) – (5) bekezdésein alapult.

A kereset és az ellenkérelem

[8] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az élethez, testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogait, és kérte kötelezni alperest 3 225 000Ft összegű sérelemdíj és annak 2020. február 17. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai, valamint perköltsége megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a Ptk. 2:43. § a) pontját, Ptk. 2:52. §-át, Ptk. 6:48. §-át jelölte meg úgy, hogy 75 000 Ft/napban jelölte meg az egy napi szabad levegőn tartózkodás elmulasztásának kompenzálására alkalmas összeget.

[9] Állította, hogy az alperesi bv. intézetben végrehajtott szabadságvesztés büntetés időszaka alatt 2019. január 21. – március 31., 2019. július 29. – szeptember 15. napja között húsfeldolgozó munkakörben dolgozott, 2019. szeptember 30. – december 22-e között pedig takarító munkakörben. Állította azt is, hogy amíg a húsfeldolgozó munkakörben dolgozott 2019. január 21. – március 31-e között 12 napon, majd amikor takarító munkát végzett, akkor 31 napon nem volt lehetősége igénybe venni az egy órás szabad levegőn tartózkodást. Ennek oka az volt, hogy a hétfő, szerda és pénteki napokon hosszú műszakban, illetve délutános műszakban volt, ilyenkor 17 óráig, illetve 17.30-ig dolgozott (viszontválaszban foglaltak szerint csak 16 óra után végzett) és ezért nem volt lehetősége arra, hogy a napirendben foglaltak szerinti 1 órát a szabad levegőn tartózkodjon. Miután a munkából visszaért az alperesi intézetbe, rögtön vacsoráért kellett menni, le kellett zuhanyozni, melyre 30 embernek volt 15 perce. Ezt követően már következett a lezárás, így a napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást nem tudta igénybe venni.

[10] Jogi érveléseként hivatkozott a Bvtv. 122. § ea) pontjára. Előadta, több hónapig nem tudta igénybe venni a szabad levegőn tartózkodást, az ismétlődő jellegű volt, jelentősen megnehezítette életkörülményeit, szellemi, testi egészségének fenntartását. Az alperesi zárt intézetben való tartózkodás a fogvatartottak részére egyébként is megterhelő helyzetet teremt testileg és lelkileg is, és az a jog megilleti, hogy napi 1 órát szabad levegőn tartózkodjon. Az, hogy az alperes ennek nem tett eleget, azzal a következménnyel járt, hogy szellemi és testi állapota rosszabbodott. Utóbbi romlását orvosi dokumentációval nem tudta igazolni, azonban szellemi állapotromlása megállapítható.

[11] A „C” körletben való tartózkodása alatt, amikor szállítási nap volt, előfordult, hogy csak 21 órakor szállították vissza a rabokat, ennek okán sem volt lehetőség a szabad levegőn tartózkodás igénybevételére.

[12] Okirati bizonyítékként csatolta szabadulási igazolását, és a 2020. március 3-án kiadmányozott elutasító határozatot panaszára vonatkozóan.

[13] Alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségekben való marasztalására irányult. Vitatta, hogy jogellenesen járt el, és azt, hogy ténylegesen a felperesnek sérelme származott. A kereset összszerszerűségét is eltúlozottnak tartotta. Az általa csatolt napirendek alapján előadta, a felperesnek mindig volt lehetősége a szabad levegőn tartózkodás igénybevételére. Utalt arra is, nem kötelező a fogvatartottnak a szabad levegőn tartózkodás lehetőségével élni, valamint hogy a felperes túlnyomórészt munkáltatott volt, tanulmányokat is folytatott benttartózkodása alatt, ezért a napi egy óra séta nem befolyásolta a testi, lelki egészségét. Ebből következően nem szenvedett sérelmet az élete, testi épsége, egészsége, illetve a felperes ezt nem bizonyította. A felperes oldalán sérelem nem következett be és annak veszélye sem állt fenn. A felperes nem kérte, hogy a szabad levegőn való tartózkodás joga biztosított legyen az általa hivatkozott időszakban és az sem bizonyított, hogy azokon a napokon, amikor maga sem vitatta, hogy lehetősége volt ennek

igénybevételére, akkor azt igénybe vette. Levezetése szerint abban az időszakban, amikor a felperes húsfeldolgozóként dolgozott, 35 – 40 perc alatt ért vissza a bv. intézetbe, aminek felszámításával is volt lehetősége igénybe venni a szabad levegőn való tartózkodást. Hivatkozott arra is, hogy a szabad levegőn való tartózkodással kapcsolatban korábban a felperes panaszt nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 100 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének képviseletével felmerült költség a felperes terhére esik, azt a felperes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli. Megállapította továbbá, hogy a le nem rótt 373 500 Ft eljárási illeték a Magyar Állam terhén marad.

[15] Ítéletének indokolásában az alperes által csatolt és a felperes által nem vitatott munkahelyi, illetve napirendi kimutatásokból, valamint a felperes személyes előadása, a perben meghallgatott tanúk ((tanú 1., 2. és 3. neve)) vallomásai összevetéséből arra a következtetésre jutott, hogy a keresetben megjelölt időszakban (napokon) a felperesnek lehetősége volt a szabad levegőn való tartózkodást a napirend szerinti időpontokban igénybe venni, illetve a felperes kötelezettsége volt, hogy az általa megjelölt időszakokban konkrét napokra vonatkozóan, bizonyítsa ennek ellenkezőjét [Pp. 265. § (1) bekezdés].

[16] Döntése indokaként hivatkozott arra is, hogy a bírói gyakorlat szerint, ha a fogvatartott nem él panasszal a munkáltatása során kialakított munkarend miatt, e rendes jogorvoslat elmaradása kizárja, hogy utóbb azért terjesszen elő sérelemdíj iránti igényt, mert sérült a szabad levegőn tartózkodáshoz, egészséghez való joga (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.137/2021/6., Pf.I.20019/2020/3., Győri Ítéltábla Pf.I.20.215/2018/5.). Abban az esetben, ha a fogvatartott a sérelmét nem jelzi, és csak a fogvatartás végén él panasszal, azt jelenti, hogy gyakorlatilag hozzájárult a számára sértő körülmény fennállásához, ami a kereset elutasítását eredményezi. A sérelemdíj szempontjából ugyanis annak van jelentősége, hogy a bekövetkezett nemvagyoni sérelem a sértett életvitelében, személyiségének kibontakozásában, belső lelki egyensúlyában milyen hátrányos változásokat idézett elő [Bvtv. 21. § (1) – (2) bekezdés, Bvtv. 142. § (1) bekezdés, Győri Ítéltábla Pf.I.20.019/2019/12., Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.225/2020/6.].

[17] Lényeges az a felperesi előadás, hogy a szabad levegőn való tartózkodás lehetőségét akkor sem vette mindig igénybe, amikor arra lehetősége volt, így ha nem érezte jól magát, ha mellékhelyiségben tartózkodott, vagy várta, hogy a feleségével beszéljen, mert telefonhívása volt, illetve a konditeremben tartózkodott. Lényeges továbbá, hogy a felperes testi állapotromlásra hivatkozott, azonban azt orvosi dokumentációval nem tudta igazolni.

[18] A bizonyítékokat összegezve arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a felperes fogvatartása során biztosította az előírt napi egy óra szabad levegőn tartózkodást, ezért az élethez, testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogsértés nem történt, azt a felperes bizonyítani nem tudta. Azt sem bizonyította felperes, hogy ezeken a napokon kifejezetten kérte a szabad levegőn tartózkodás biztosítását, és erre ennek ellenére arra nem volt lehetősége.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[19] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával kereseti kérelmének történő helytadást, valamint az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségei marasztalására kérte kötelezni az alperest. Fenntartotta, hogy fogvatartása ideje alatt a 2019. február 1. – március 31. közötti időszakban 12 nap és 2019. szeptember 30. – december 22-e között 31 nap vonatkozásában az alperes nem biztosította a részére a szabad levegőn tartózkodás lehetőségét napi egy óra időtartamban.

[20] Érvelése szerint a bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy keresete megalapozott. Az alperes által csatolt okirati bizonyítékokat (körletekre lebontott napirendek, munkahelyeken történő jelenléti kimutatások) nem vitatta, azonban azok csak azt igazolják, hogy az alperes a meghatározott napirendek alapján köteles volt biztosítani a szabad levegőn tartózkodást napi egy óra időtartamban a fogvatartottnak, azt azonban nem, hogy azt részére ténylegesen is biztosította.

[21] Személyes előadását (2021. december 7-i tárgyalási jegyzőkönyv) (tanú 1. és 2. neve) tanúk vallomásai is alátámasztották, mely szerint a hosszított munkanapokon olyan időpontban értek vissza a körletükbe, amikor a napirendben foglalt egyéb feladatok elvégzését követően már nem volt lehetősége a napi egy órán szabad levegőn tartózkodás igénybevételére.

[22] Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a személyesen tett nyilatkozatát sem, hogy fogvatartása alatt azért nem élt panasszal, mert attól tartott, ha panaszt nyújt be, akkor hátrányok fogják érni. Ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése során tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes biztosította számára a napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást. Hangsúlyozta, a napi legalább egy óra szabad levegőn tartózkodás joga a jogszabályban biztosított olyan joga, melyet testi és szellemi állapotának fenntartása, fejlesztése érdekében kell biztosítani számára és az nem helyettesíthető és pótolható a nap során végzett egyéb tevékenységekkel, akkor sem, ha az a szabad levegőn történik, mert ez ellentétes a jogalkotó szándékával.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását és a felperes másodfokú eljárási költségeiben történő marasztalását kérte az IM r. 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

[24] Kiemelte, hogy az általa csatolt munkahelyekre és körletelhelyezésre vonatkozó okiratokat, a körletek napirendjét a felperes nem vitatta.

[25] A felperes által előterjesztett panasz kapcsán nem életszerű, hogy a sérelmezett körülményeket nem vagyoni hátránnyként élte meg. Fogvatartása alatt semmi nem akadályozta meg abban, hogy a sérelem felmerülésekor panaszt terjesszen elő. Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy miután csak fogvatartása végén élt a felperes panasszal, ezzel gyakorlatilag hozzájárult a számára sértő körülmények fennállásához.

[26] A testi állapotromlásra történő hivatkozását a felperes orvosi dokumentációval igazolni nem tudta.

[27] A felperes is úgy nyilatkozott, hogy gyakran saját elhatározásából nem vette igénybe a szabad levegőn való tartózkodást.

[28] Egyébként a fogvatartottak részére biztosítandó napi egy órás szabad levegőn tartózkodás joga nem személyiségi jog.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[29] A fellebbezés nem alapos.

[30] A Pp. 375. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés Pp. 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következően korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá, hogy a felülbírálati jogkörök közül melynek, vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

[31] A felperes fellebbezésében előadottak szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti bizonyítás eredményének mérlegelése során jutott tévesen arra a következtetésre, hogy az alperes biztosította számára a jogszabályban előírt napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást, és ezzel összefüggésben az élethez, testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát megsértette.

[32] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a felperes keresetét a Bvtv. 122. § ea) pontjának megsértésére alapította, azzal okozati összefüggésben az élet, testi épség, egészséghez fűződő személyiségi jogsértést állította, és terjesztette elő kereseti kérelmét, amely részben a jogsértés megállapítására, és ahhoz kapcsolódóan sérelemdíj megfizetésére kötelezésre irányult [Ptk.: 2:43. § a) pontja, 2:51. § (1) bekezdés a) pontja, 2:52. §]. Tehát az alperes hivatkozásával szemben nem a szabad levegőn való tartózkodás joga, mint személyiségi jogsértés volt a per tárgya, hanem a keresetben megjelölt élet, testi épség, egészséghez fűződő nevesített személyiségi jog megsértése.

[33] Az elsőfokú bíróság a keresetet több okból utasította el.

[34] A periratokból megállapíthatóan a felperes nem vitatta azt az alperesi előadást, illetőleg ítéleti ténymegállapítást, hogy a szabad levegőn való jog megsértésével kapcsolatosan panaszát 2020. február 11. napján terjesztette elő az alperesnél szabadulását (2020. február 17.) megelőzően pár nappal, azt megelőzően ilyen tartalmú panasszal nem élt.

[35] Az elsőfokú bíróság ítéletében – utalva az e körben kialakult bírói gyakorlatra – kifejtette, hogy e rendes jogorvoslat elmaradása kizárja, hogy a felperes utóbb azért terjesszen elő sérelemdíj iránti igényt, mert sérült a szabad levegőn tartózkodáshoz, egészséghez való joga. Utalt arra is, hogy a Bvtv. 21. § (1) és (2) bekezdése alapján e panasztételi jog elmulasztásának akkor van jelentősége, ha panasz alkalmas a sérelem elhárítására. Kifejtette azt is, ha az elítélt csak a fogvatartás végén élt panasszal, azzal gyakorlatilag hozzájárul a számára sértő körülmény fennállásához, ami a kereset elutasításához vezet.

[36] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntésének erre az okra alapított hivatkozását is kiemelte.

[37] Nem vitásan a perrel érintett időszakban (2019. január 2. – 2020. február 17.) a felperesnek objektíve lehetősége volt arra, hogy az általa állított elszenvedett sérelmet rendes jogorvoslattal (panasszal) elháríthassa. A sérelem elhárítására – elvben – alkalmas rendes jogorvoslati eszköz, a Bvtv. 114/B. §-ában foglalt speciális panaszjog 2017. január 1. napján lépett hatályba, így ettől nyílt lehetősége az elítéltnak arra, hogy az alapvető jogot sértő elhelyezési körülményt más módon, akár másik büntetés-végrehajtási intézetben való áthelyezéssel, akár a sérelem egyéb úton történő ellensúlyozásával megszüntethesse (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.130/2020/3.).

[38] Nem vitásan fogvatartása alatt a felperes nem élt panaszjogával, és mert az alperes a fogvatartás során közigazgatási jogkörben jár el, emiatt sérelme iránti igény érvényesítése esetén egyszerre kell teljesülnie a Ptk. 2:52. §-a szerinti – a sérelemdíj alkalmazásához szükséges – feltételeknek, és annak a követelménynek, hogy a felperes merítse ki a közigazgatási szerv (jelen esetben az alperes) jogellenes tevékenységével, vagy mulasztásával

okozati összefüggésben keletkező nemvagyonosi hátrány elhárítására alkalmas és rendelkezésre álló rendes jogorvoslati lehetőségét. E rendes jogorvoslat – a perrel érintett időszakban hatályos – Bvtv. 21. § (1) bekezdése szerinti panasz. A panaszjog gyakorlásának elmaradása akkor minősül a kártérítési vagy sérelemdíj iránti igény érvényesítését kizáró körülménynek, ha alkalmas a kár, illetve a nemvagyonosi sérelem (hátrány) elhárítására.

[39] Mivel a felperes panaszt fogvatartása alatt nem terjesztett elő, ezért azt kellett megvizsgálni, hogy az adott esetben a panasz az általa állított hátrány (nemvagyonosi sérelem) elhárítására alkalmas lehetett-e. Az ítéltábla álláspontja szerint ha a felperes fogvatartása alatt megalapozott panaszt terjesztett elő, akkor az alperesnek lehetősége lett volna a felperes által állított munkarend megváltoztatásával, a házirend módosításával, adott esetben másik büntetés-végrehajtási intézetbe történő átszállítással a felperes által állított sérelem elhárítására (orvoslására). Ez azt jelenti, hogy mivel a felperes panaszt nem terjesztett elő, ami a panasz elhárítására nyitva álló határidő után bekövetkezett hátrányok kapcsán a felperes igényérvényesítését kizárja.

[40] Az elsőfokú bíróság ítéletében vizsgálta azt a felperesi előadást is, hogy mely okból nem terjesztett elő a felperes a fogvatartása alatt panaszt (elsőfokú ítélet [42] bekezdés). A felperes személyes előadása és a perben lefolytatott tanúbizonyítás ((tanú 1. és 2. neve) vallomása) egybevetésével, azok mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes azon indoka, hogy nem akarta egzisztenciáját elveszíteni a panasz benyújtásával, illetőleg hátrányt szenvedni, nem fogadható el, az a panasz előterjesztésének akadályát nem jelentette.

[41] A felperes fellebbezésében ezt a döntést a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján támadta, amikor arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen mérlegelte [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja].

[42] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azonban az e körben rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot egybevetette, azokat a logika szabályai szerint és okszerűen mérlegelte. A felperes fellebbezésében is csak a saját személyes előadása körében előadottakra hivatkozott, annak részletes indokát azonban nem adta, hogy azt a mérlegelési körbe vont és az elsőfokú bíróság által értékelt tanúvallomások mely okból támasztják alá.

[43] Ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a panasz, mint rendes jogorvoslati eszköz igénybevételének elmulasztása miatti okból utasította el a keresetet.

[44] Érdemben helyes az elsőfokú bíróság döntése, amikor a keresetet abból az okból is elutasította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az általa keresetében állított 31 túlmunkával érintett napon az alperes a napi egy óra szabad levegőn tartózkodást nem biztosította a számára. A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság e körben végzett mérlegelését támadta, állította, hogy a bizonyítékok mérlegelésével az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes fenti jogszabályi kötelezettségének eleget tett.

[45] Az elsőfokú bíróság ítéletében a rendelkezésre álló bizonyítékokat (az alperes által csatolt okiratokat a munka- és házirendre, (tanú 1., 2. és 3. neve) tanúvallomásait) és a felperes személyes előadását egybevetette, azokat okszerűen mérlegelte, és abból helyes következtetésre jutott.

[46] Az elsőfokú bíróság mérlegelésével az ítéltábla egyetért, azt megismételni nem kívánja.

[47] Az ítéltábla rámutat, hogy a rendelkezésre álló és felperes által nem vitatott házi- és körletrendek szerint a hosszított műszakban dolgozók a „C” körlet sétaudvarán vehették igénybe a napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást. Ebből következően a felperesnek objektíve lehetősége volt arra, illetve a felperesnek kellett bizonyítania, hogy azt mégsem tudta igénybe venni. A felperes személyes előadása sem támasztja alá, hogy élni kívánt ezen

jogával, mert saját maga adta elő, hogy akkor sem mindig élt azzal, amikor lehetősége volt rá, illetve (tanú 1. neve) vallomásában azt nyilatkozta, hogy a felperes nem panaszkodott amiatt, hogy a sétát nem vehette igénybe, a „főtörzs kétszer-háromszor megkérdőjelezte akarunk-e sétálni, de nem ment senki”. Itt mutat rá az ítéltábla arra, ha a felperes a rendelkezésre álló panaszjogával élt volna azokban az esetekben, amikor állítása szerint ezen joga sérült, akkor az alperesnek a kivizsgálás során bizonyítási eljárást kellett volna lefolytatnia, s ezek az adatok jelen eljárásban is – adott esetben – hozzájárulhattak volna a felperes állításának alátámasztására.

[48] Összességében tehát az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes egybevetésével okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperes nem tette lehetővé számára a jogszabályban biztosított napi egy óra szabad levegőn való tartózkodást.

[49] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[50] A pervesztes felperes teljes költségmentességben részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték és a pártfogó ügyvédi munkadíj az állam terhén marad [Pp. 364. §, 101. §].

[51] A felperes pervesztessége folytán a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes perköltségének megfizetésére, melynek összegszerűségét a bíróság az IM r. 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

[52] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2022. december 13.

Dr. Béri András sk. Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Kiss Gabriella sk.
táblabíró